

و در رجوع اشعار بشده علاقه مپا هر کس و دور او کونا که با اینکن بود و مفارقه واقع شده
 میفرماید بجوایستامعشت بخواری و خوردنی و بر دار نفس خود را از من طلب پس چون در پیش تو
 پس و اگر در پیش خود را به بیبازی زهر چرخ چون پونست صنا کر پس بگو خدا که هزاره نایب بود
 بنور و در تو هم ان اگر باشد و در ترا عمل سنده **لظم اصبر حواشی سائر اذغ**
شماند شمننا فان نیشکنو کیف انت فانتی صبو علی زینب از فار صلیب
حریص علی ان لا تری بی کاتبه فیتتمت عار و نیشا حیب کفیر استنهام از
 حال ای علی ای حال انت و زینب از زمان معنی روزگار و صلابه سخت و طحرضه الاداره و الکاتبه
 شوال حال و الا نکار من الحزن و التثامه الفرح بلبیة العذ و حال شمت به شمت من اثنان و العاد العذ
 و حیب و سنی اشته و از بیج البلاغه فهم متشو که ایند بیست نظم یکا از نبی سلیم است و خصص مرقی
 اثناء کلام خوش و نند منفر ماید پس اگر پرسی مرا که چگونه تو پس بدستی که من صیوم بر سخن
 مرگام بغایه سخت حریصم بر آنکه زیند نشود بمن بدکار پس شادی کند شمنی با عهده کرده شود و سخن
 سر کاهیکه خلل بکار من بایده کوشم که کسی ازان نکرد آگاه برسم که ازان دشمن من شاد شود
 بادوست ملائکه نیاید ناکاه **اخر سنا و کرم را جمع طول نفی امر اذ اجاب**
الدنيا عليك فجدبها على التايي من انها نفلت فلا الجود نفيها اذ اهي
اقبلت ولا الخجل نفيها اذ اهي نذهب خا و اطرا اي حيا و نفلت كرم و نبت
 اذنا فاني ساحتن و اقبال رو بچیز کردن و الخجل نفيها الجود و باقی داشتن منفر ماید
 سخاوت کند دنیا بر تو پس سخاوت کن دنیا بر من همه بدستی که دنیا میگرد پس نه جوقانی میکند
 دنیا را از زمان که او رو بتو کند و نه بخل باقی مندارد دنیا را از زمان که او میبرد پس ای بافته از
 الهی ضد خیر ماید که رسد نضر تو پیوسته بغیر از فقر من و بد بد رویشان کن کاسبت
 طر قاضل معوم زبیر کار هر بر باشت من عقل کامل و طبع راست
يعطي الحق المنة كثره ماله فصدق فيما قال وهو كذوب و برة بعقل المنة قلة

ای نامه و نصیحت عام و در حق حق
 زینب که گفتن زینب در روزگار و در دنیا
 و در دنیا و در دنیا و در دنیا و در دنیا

بیان آنکه

کاتبه

مَالِهِ فَحَقُّهُ لَا قَوْمَ وَهُوَ لَيْبِبٌ ^{بعضی بزرگ انداختن و تصدق و راستگویی و شرف و}
 عَقَابُ جَرْدٍ وَحَقُّ خَوَّانٍ مَبْرُؤٌ مَبْدُورٌ مَبَانِدٌ ذَوِّ عَيْبٍ كَامِرٌ ذَوِّ سَبِيلٍ مَالٍ وَبِرِّ نَصِيحَةٍ
 كَرْدِ شُورٍ ذَوِّ بِنْتِ كَوْنِدِ وَخَالِ نَمَكِ اَوْ دُرُوعِ كُوشْتِ خَوَارِ مَبْدُورِ عَقْلِ مَرْدِ كَوْنِ مَالٍ اَوْ شِرِّ اَخِي
 اَوْ ذَا مَوْنِهَا وَخَالِ نَمَكِ اَوْ خَرْدِ مَسْدَسِ هَر كَرِ كَرِ شُورِ مَالِ جِهَاتِ رِضَا حَبِ كَوْنِدِ كِه صَافِئِ
 نَاشِدِ كَاذِبِ مَعْرُوفِ بَابِلَهِنَسْتِ اَنَا حَصِيرٌ يَا اَمَكِ بُوْرَهْمِ اَفْرَانِ عَالِبِ شِكَايَتِ اَنْ
اَخِيكَ اَوْ فِضَائِكَ رِضِيكَ اَتِكَ غَالِبٌ كُلُّ شَيْءٍ يَفْعَلُهَا
 وَالفقر غَالِبٌ فَاصْبِحْ غَالِبٌ لَنْ اَبْدِيهَ بَفَضْلِكَ وَاِنْ لَمْ اَبْدِيهَ بِقَبْلِ فَفِيهِ وَجْهٌ
 مِنْ صَاحِبِ مَغَالِبِ غَلَابِ عَلَيْهِ خَبْرٌ كَيْفِ وَاَصْبَحْ مَعْنَى صَاوِرٌ مَبْدَا اَشْكَارِ اَكْرَدِ وَفَضْلِ بَعْضِ
 فَافْضَحْ اِذَا اَنْكَشْتِ سَاوِيهَ اِذَا تَلْتِ بَفَضْلِكَ زَيْشِ كَرِ اَمْدِ وَصَاحِبِ اَرْوَشِدِ صَفْحِ خَاذِئِ
 وَقَبِيحِ وَجْهٍ عَالِمِ بَدِ صَاحِبِ غَيْرِ اِي قَبِيحِ وَجْهٍ صَاحِبِ هُوَ الْفَقْرُ فَالْشَاعِرُ لَللَّهِ دَانُوشِ اِنْ مِنْ
 رَجُلٍ مَا كَانَ عَرَفَهُ بِالذَّمِّ وَالْتَفَلُّ مِنْهُ مَا لَيْدِ عَلَيْهِ خَيْرٌ مِنْ هَرِ خَادِئِهِ بِرِ بَخْتِ غَالِبِ شَدْمِ اِنْ وَفَقْرُ
 غَلِبِ جَيْشِ بِنِ بَرِ كَشْتِ غَالِبِ بَرِ اِنْ اَشْكَارِ اَمِيكِمِ اِنْ اَرِ شُورِ اَمِيكِمِ وَاَكْرِ اَشْكَارِ اَمِيكِمِ اِنْ اَمِيكِمِ
 بِرِ شُورِ اَمِيكِمِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ
 كَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ بَادِ
وَمِنْهَا وَ اِيْمَانِ بِنْفِ اِيْمَانِ قَلْوَانَتِ الدِّيَانَتِ اِنَالِ بِنْفِ اِيْمَانِ وَفَضْلِ عَقْلِ
نَيْلِكَ عَلَى الْمَرْزَبِ وَ لَيْكِمَا الْاَرَاوُحُ وَ قَمِيهِ بِفَضْلِ طَبِئِكَ لَا يَجِبُ لَكَ طَالِبِ
 فَطَنَةِ ذَرِيكِ وَ مَا كَانَهُ وَالْحَطُّ النَّصْبُ لِلْفَقْدِ وَ قَمِيهِ الْمِرَاثِ وَ قَمِيهِ الْعَيْتَمِ تَقَرُّبِهَا عَلَى اِنْبَاءِهَا وَ طَبِئِكَ
 پادشاه پس اگر بود دنیا که یافته شد بزرگی و فضل و عقل یا فقی من بلندتر است و لیکن روزها
 بهر دقت است بفضل پادشاهی و لغت بجزایه طالب کسی که مرتبه یافتن بدانش بود چو
 باسما من سود اما چه عنان خلوت در دست فضا است که نیست فضا سعی ندارد سود نسما
 دانست و خری که سبب خجسته است و سعادت آید و فضل قدر الله علیه عَقْلِهِ

و در بعضی نسخ نیز می باشد و بعضی در بعضی نسخ و بعضی در بعضی نسخ و بعضی در بعضی نسخ

و شجاعه بر صاحب در کار معاشره غالب باشد و در سختی شاره سعادتی تو نمیشد که
 گفته اند که و تقوی هر چند که حکمت و شجاعت خوبست که بخت باشد همه اینها بدو جوهر
عِلْمٌ وَ رَبٌّ وَ حُدٌّ عَقْلٌ وَ حَسَبٌ لَيْسَ الْبَلَاءُ إِلَّا بِمَا نَجَّحْنَا إِلَّا السَّلَامَةَ
 فيها العجب العجيب البلاء و سلامه از بلا درین ازوابع منبرند نیست بل در
 ما عجب بلکه سلامه در و اعجب عجبست من انام بلا و در کار تعجب و زطله ظلم روز روشن
 چه شبست که نیک درین و در بلاها چه عجب جمله سلامتیکه باشد عجبست لیس
الْجَمَالَ بِأَثْوَابٍ تَزِينُهَا إِنَّ الْجَمَالَ جَمَالُ الْعِلْمِ وَالْأَدَبِ لَيْسَ الْبَيْتُ الَّذِي
عَدَّ مَاتُ وَالِدُهُ إِنَّ الْبَيْتَ بِعَيْمِ الْعَقْلِ وَالْحَسَبِ تَزِينُ أَدَابِهِنَّ وَالْبَيْتُ فِي
 الإنسان انقطع الصبي عن أمه قبل بلوغه في سنه والحیوانان من قبله وقال ألتكلم الحسب والكم
 يكونان في الرجل وان لم يكن له آباء لهم شرف منبرند بخت جمال بنجامها که سیارانی از او بدو
 جمال جمال علم و ادبست بنیتم کسینکه بخت مرد پدیدار و بدو دستیکه بنیتم بنیتم عقل و دست
 زینت بنجامها است پسر خدا در علم شوزینته مردانید از مردک بدو بنیتم و طفل
انتم بنیتم کخز و مانند جدا امر بختی در ای مانع از تفاخر بنیتم
كُنْ أَيْزَنْ مَرْثِيًّا وَ كُنْ بِلَايَا بَيْتِكَ حَكْمًا وَ كُنْ بِالنَّسَبِ فَلَمْ يَفْعَلْ الْحَسَنَةَ
بِلَا لِسَانٍ لَهُ وَلَا أَدَبٍ إِنَّ الْفِعْلَ مَرْثِيًّا هَذَا نَأْوِي لَيْسَ الْفِعْلُ مَرْثِيًّا كَانَ
 حمد ستون و هاتر و بنیتم محمود ای المحمونه و الحسب مفعول به بنیتم و کان ای کما زلی کذا و کذا
 میفرماید باش پسر هر که حوا و کسب ادبیکه بنیتم سازد ترا شوه ان از بنیتم چه بنیتم بنیتم
 بنیتم مقررید زان بنیتم او بنیتم بنیتم بنیتم که باشد من او زایه ادبی بدو دستیکه جو امر و کس
 که میگوید بود پسر و چین و چین من خواهیکه شو خلاصه نوع بشر باید که فو امون
 نام بدو در فضل و ادب کوش و میدان هنر از اصل کمال و مقرر کوی بر ففعول اصل
و شاعر و ضابط نفسا ابها الفاخر جهلا بالنسب انما الناس لأمير و لاء

بنیتم و بنیتم
 بنیتم و بنیتم

خال خاموشی و زنجیه اهل دل فراموشی. **توسیح** بخانه مردم باشد گرفته سر خود
 در آن کوشی. **توسیح** است بر جوی از ازل و ارشاد **تبعظهم ازنا قضایا**
 سلمه عرض من چند را بجوابا **و من ذل الی خیال فقد اصابا** و **مهاجیر**
توسیح و **من یهین الی خیال فلن یهینا** عرض آنچه ستایند نکوهند از مردم و جواب
 پاسخ و مدارا از مردم خوی کردن و اصانه صوا کردن و الهیبه و المهاجیر الاطلاق و المفاخره و قد
 بهایه و تهیبت الی خفته و ماهانه خوا کردن میفرماید موصوبه علامه عرض کینست که بر
 کند از جوامع مردم گفتن و هر که نرم خو کند با مردم از یک بجهت صوا کند و هر که شکوه دارد
 مردان از ایشان از و هر که خواهد از مردم از این هرگز شکوه داشته نشود **توسیح** با مردم
 بدست و مقابل بجواب در صد و صفا گوش که اینست صوا **یک** نکته فرود هل از تعظیم
ظاهره خویش و زکین در همه باب اظها آثار جلاله کمال کما سر و علم و قی
بواجیه بیجهل و اگر ان اکون له نجیبا بزهد **سفاهته و ازید جلا کفو**
زاد و الاخر و طیب و **و معنی رب السفه و السفاهته صدا لظلم و اصله الخمه و الحوکه**
مواجهه و بار و کفر و کراهه و کوه دشوار داشتن از ذایع العوالذی یجزیه و اخراق سواند
و طیبی خوشی در بعضی نسخ بجای زادی الاخرق زاده الاخرق میفرماید کسبی صاحب **هنا**
که در بار و مینگوید با من سبب نادانی دشوار میدارم که باشم مرا و از جواب کوند و فون مینکند
سفاهته را و فون مینکند من برد بار پر چون عودیکه فروز کند در وقت سواند بوی خوش را
از جله چه باشد دل من اسوه هرگز نشود بکین کمال الوده چو عود که هر چند بسوزد از خوش
بوتر از آن شو که اول بود امر است بر عبود و عفو و خوف البراخان علی
عینی و انشر و غط علی نونی و اصبر علی ظلم السفیه و لکن از علی خطوبه
و رع الجوا تفضلا و کل الظلوم الی حسیبه لبس بفرج در پوشانیدن از ثانی و
پوشانید از اول و خطب کار بزرگ و تفضل فضل کردن و و کل و کاله کار یکی سپردن از ثانی

و حسب این اسما الله یعنی کافی با محاسبه شوق و حسب با حساب یعنی شهرت از اول میفرماید
 در پویشان برادر خود را بر عیبه او و پیش او و پیره افکن بر کاهان و و صبر کن بر شتم کردن
 و بر زمان بر کارها دشوار او و بگذار جوار از او و فضل و بیستاستم کار را بجنا کند او و
 ابدوست مگر عیب کنانرا اظهار و زجر و و گناه خلق بگذرد نهاده بر جوی و جفا ظالمان
 باش و بنطابنه زایدست جیاد سبب شکو از زمانه انرا که در وقتی ایشان
مُنْصَرِفٌ رُفَا ز هَبْ لَوْ كَانَتْ هَذِهِ الْمِرَالُ ذَاهِبٌ وَالنَّاسُ لَنْ يَخَانُوا لِمَوَارِدِ
نَفْسِهِمْ لِمَوَارِدِ الصَّافَا وَ لَوْ هَاتِمٌ مَحْشُوقٌ بِعِقَابِ رَبِّهِ امْرُؤٌ مَبْرُكٌ وَ خَلَا
 فریادن و مواربه بهتر ناکس دشتنا از رون و امنا فاش کردن و حشو اکیدن و عقر بکردن
 و وجه تشبه عداوة بعقر با بدست که هم صاحب عداوة و هم کسیکه عداوة با اوست از آن متاثر
 میشوند و میخوان گفت که اطلاق عقر بر عداوة باعتبار صوت منالست و بنط این سخن در
 فاخته خامسه گذشت میفرماید گرفت و فامثل رفتی و نده و مردم بیفره بیند و دشتنا
 او نده اند فاش میکند زمینها خود دوستی صفا و دلهای ایشان آنگه است بعقرها کشد
 و فاصدا از عالم که کوشند بکین مکر و حیلده مر دارند فاصدا بر زبان لیکن دل این خلو
 بر شازگرم شکایت از وجدان غدا و قضا احبنا علی غیره و اخلاقی مهتد
 و مرنه تذب کشفی و تهذیب لَوْ كَانَتْ الْفَعْدُ وَ كُنْتَ اِحْدَهُمْ وَ لَوْ طَلَبْتَ
 ما ظفرت به الفزاده بالغین و الزاء المعجمین اکثر و نه تذب با کین کردن و نه تذب مطاوعه او
 و هم چنین از اول میفرماید انش من بی است اخلاق من پاکه شدانت هر که پاکه شد
 بدین میشود در پاکه شدن حق اگر جویم هزار دشمن با باشم یا بنده ایشان و اگر جویم دوستی
 شوم بان هر چند که خلق نیک دارا باشد هرگز برادر خود نکشی و اصل بکضم اگر
 طلب کنی صدقیا بک بار صد سال نکرده حاصل دعای حضرت جعفر و ثنا فبخر
مَطْلُوقٌ بِرَبِّ تَبَّتْ قَدَمِي وَقَلْبِي سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ إِنَّتَ حَيُّ الرَّبِّمِنِ اسْمَاءِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

لا يقال في غيره الا بالاضافة وقال الراغب معنى الاصل التزنية اي انشاء التوخيلا فحالا لا
 حد التمام فهو مصدر متعاقب للفاعل وتثنية برجايداشن والقدم قدم الرجل فالتعريف وبيت
 الاقدام والشيخ الشزبه وسبح الله مستوعب المصد كانه قال براء الله من الشوزاءه واللبان
 في اللهم عوض من يا اجر قاتر كما باسمه وحبك زهم اي كفاك وهو انتم من غير ابدى مردكا
 من برجايداد قدم مراد دل مراد ايا كانوا زهمه صفات نقصا بقدر انوسى برجا من سر نار قدم وطلب
 مراد ايا من ار كز بحر هذابه زكم عمر كنار بكفطره لال جو به غايه تو كانست برامثل
 چنده نض و منا جان با حصر رفيع الدر جا قريح القلب من و جمع اذ
 تحيل الجيم شهوق بالخيبي اضرب جبهه شهر الليالي فضا الجيم منه كالقضب
 وغير لو نه خوف شديد لما يلقينه من طول الكرو سنادى بالنصرع باله
 اقلية عشره واشعر عوي فوح خشه كردن و قرح بمعنى مفعول و عبارة از حصر ناظم
 و وجع رد و تحول لا غرضه من مرد و جسم من وشهوق وشهوق بانك كردن از ثالث و شهوق الكبر
 لغة و محبت كره و اضرا ر كنند رسانيد و شهر سخواب شد و ليل شب جمع اوليال و زباده
 اندبار بغير قياس و يقال اصلها البلاه لان تصغيرها البلهه و فضيب شاخ درخت و شير
 كوزا بند و لون رنگ و طول دز از بون مناداه و ندا كيه داخر اندر و تصرع ناري كردن با فانه
 عنو كردن ميفرنايد خشه ل از در كا هان لا غرضه كه او از مينكند بگويه كوند رسانيد
 او بچوي به شنها پسر كشته نوا و چوشاخ درخت كوزا بند رنگ او را ترسي سخت بر اچين كه ميشدا
 از دزاني غمها ندا مينكند ناري كه اي مغيوم كن عنو كن سبر را مدخل و پوشان عيبها نارس
 ناكى من دكشته كشم رنج و غدا باشد نزار لا غرضه بچو و خوا چون من بگواه خوشتر
 از رو كرم مرابرحه ددياب فزعنت الى الخ لا بومسغينا و كزارى الخ
 من محيب و انت محيب من بدعوك ربه و بكشف ضر عبدك با حيبى
 و ذاباطن ولدك طب و من لى مثل طبك با طيبه قريح پناه كوفه بكيه از راج

نوب

يق

وخلقه از بد شده و خلا تو جمع او واستغاثه فریاد خواستن والدعاء کالنداء لکن النداء
 مذوقا ذامبل با و با من آن بضم الیه الاسم والدعاء لا یکار بقا الا اذا کان مع الاسم نحو
 یا فلان و کشف با زبرد از ثانی و دادد و باطن نهان و لدی نزد و الفرقی بینه و بین عند آن
 یتعمل فی الحاضر الفرقی بینا هو فی حزرک و انکار عنید بخلاف لدی که لا یتعمل فی البعد
 طب علم یا حث از احوال بدن انسان از حیث صحه و مرض و مراد اینجا طب نفس و ربی منادی ^{مثل}
 مفعول به نصیر یا بکمل محذوف مبهرا بد پناه جنتم بخلا تو بدرها که فریاد خواهند بود
 از ایشان و ندیدم در خلا تو هیچ جوابی دهند و تو جواب میدی کسیرا که میخواهد ترا ای ^{بدر}
 من و باز مبرید بکامبند خود را ابدوست من و در دمن نهانستک نزدست طب دلهای خسته
 و کسبت که ضامن میشود برای من مثل طب ترا ای طبیب من مقصود من از خلوقها حاصل
 فیضی بمن از اهل زمان و اصل نیست دارم بجنات حق بوجه شبی روز شکرست که لا یغیر
 نایل نیست منع مد و قهر ز من تمام کلا و فی مواظبتک و مصلحتک
 رزایشناز نقلی قرموا یرا و از شیت آن نزد ادجا قرعیا منامه الانبا
 یحس مره و ان اکثر الایمانها اقتدوا الخبا زنته ازوره زودا و زبانه
 و التواتر شایع البشی و از بدباد افزون ساختن و فی الصحا القبان نزد الابل المله بوما و ندعی
 و کذلک العنب الخی و قال لکسانی غیبت لغوم و غیبت عنهم اذا جئت بوما و نرکت بوما و الغیب
 فی الزبانه قال الحسن بی کل اسبوی قال زرعتا زردجبا و منادمه ندعی کردن و مره بکار و اکتا
 سببا کرد ایند و ارفان پوشیده اشتر و افناد تباہ ساختن منیرا بد چون خواهی که دشمن ^{شده}
 شو پس زبانه کن پوشیده اگر خواهی که افزون کنی دوستی پس و قوی زبانه کن و قوی نه ندعی
 کردن مردم خویش بکار و اگر بیا گردانند پوشیده داشتن از ایشاه کنند دوستی امر ^{خوب}
 که فرزند و قار تو بی پوشیده میباشی و بی کسی از مردم بشود و بگردان چون تیر نا
 اهل صفا نشین و انهم نفسی سببا و جبر بخار در کربت جلد ز لطفنا

قل

قَلِيلًا ظَاهِرًا كَلِمَاتٍ وَأَدَبٌ يَمِيزُ شَرَّهَا خَيْرًا لَيْسَ رُخْسًا كَقَلَمٍ خَيْرًا فَخَيْرٌ وَ

ظفر ناخن و اظفار جمع جمع او که اظفار دست و سینه فرمود سو خدا و کرد او و تمی است

سیر دست و خواست اشاره بر ترتیب انگشتان است در قلم و او حسب بر ترتیب انگشتان

چهار ابهام و سبب و وسطی و بنصر خضر انگشت بزرگ است تا کالوج و سخ که حرف اول خواست

اشاره بخضر و وسطی و علی هذا القیاس میفرماید بچین ناخنها خود را بنامه رسو و ادب است

دست چپ از دست است و خضر بر وسطی پس ابهام پس نصر بر سبب و از دست چپ اول

ابهام بر وسطی پس خضر بر سبب به پس نصر پس ای یافته از مرتبه جهل خلاص در چیدن

است ترتیب خاص ترتیب همین ناخواست باشد ترتیب بسیار او حسب همین خواص نکند و امام

در احیاء میگوید که خبر مرید در ترتیب چیدن اظفار ندیدم لیکن شنیدم که پیغمبر از سبب دست

راست قنای میفرمود تا خضر او پس از خضر دست چپ ابهام او و اختتام با ابهام دست راست

میفرموده بر آنکه سبب مذکور سبب اشاره بکلمین شهادتین اشرف اصابع است پس همین

است از سبب بسیار و در وقت نظایق بطن کفین که وضع طبعی ایشانست حلقه متوهم میشود از سبب

و گویا سبب اختصا سبب به بعضی کلمین است که در فرط مقرر شده که مزاج او عادل است از مزاج

اعضا پس علاقه نفس ناطقه با و بیشتر است از علاقه و بنا بر اعتضا و مطع نظر ناظم عمدت ان الله

و ترجمه او تر خواهد بود و الاستغانه من الغدال و در تقریب نفوس بر من و تقریب طبعها

بر نفوس عجب الخارع بایضا باهل و حیم ذی الکنفاب شیخ الجیب

ذی القبل جهلاً کان المؤمن کالشیء العجیب عجب شکست داشتن از رابع و جری

بصیر نمود و البکا بمد و بقصر اذ آمدت اذ دنا لصوالذی بکون مع البکا و اذ انصر اذ دنا لدنو

و خروجها و المصان من اصابت مصیبه و اکثایا اندر هکیزش و شوش کافن و حیب کون و ریلان

و دعا و بل کفر و اوله و العجا ببالضم العجیب و اگر کوئی کاف نشیند معنیست از کان کونیم مولانا سعد

الذی یفتارانی در مطول بصریح فرموده بآنکه کان کاهو در مقام ظن بشیون خبر مستعمل میباشد

شبهه و اینها از ان قبیل است میگردانند و عجب میگردانند و تراشیدند و تراشیدند
 باهلی تا خوشتر از این صاحب ندوه شکفته کریبان کوشیده و او را بنا دادنی کوبا که مرد هیچ
 عجب است کسی ای نه برتر از بفرق سر بچند خاک و زغانه پیچود کریبان زده چاک کونا که تو
 بویه زمره غافل با نپشت ترا هیچ نصب از ادراک و سکا الله منه الخ لرحمته بی الله
 عنه لرحمته له ملک ینادی کل یوم لیل اللیون و انبوا الخراب استوا
 بکبان کردن و خلق بجه مخلوق و خابینه فی البیع محاباة و ولادة و ولود برادن زغالی و لام اللو
 برای غامبها و فرغ لام اختصار کان ولادتهم للموت و نبی الله مفعول به لرحمته میگردانند
 گردانند خدا در مرد خلق را بر تبه که پیغمبر خدا را از و محابا بانکرد و خدا بر او فرشته اینها که او را
 دهد هر روز بر او برای مرد و بنا کند بر او بر اس در دهرا که می بخلد بود شک نیست
 محمد بود هر شخص که زاد غامبه خواهند مرد و در مرد نبود بجهها بد بود فتح قال المحدث الطو
 الموت ضروریة و الوجه فیه ان السبب الموجب للموت فی جمیع المخلوقات هو ان الید الفی
 القاذیه انکان کافیا فی قیامه بدلا عما تجل فاضلا عن الکفا به بحسب الکفا کما فی الکفا
 و بیاد لکان الرطوبة الغریزیه الاصلیه اما تحت و تضییع او عینه الغذاء اولیة فی ارضیه المنی
 ثانیة فی الاکغام ثالثا و الذی یؤثره القادیه له یختر و لم یضج الا فی الاول دون الاخرین فلم
 یکمل مناجها ولم یصل الی مرتبه المتبدل عنها فلم یقیم مقامها کما یجب بل صارت قوتها انقصر قوت
 الاول و کان کم یفقد ذب سراج فاورد بدله ماء فادامت لکیفه الاولی الاصلیه غالبه فی
 المشرج علی الثابته المکتبه کانت الحرارة الغریزیه اخذ فی زیاده الاشتغال یؤد علی المشرج اکثر
 ما تجل منها و المشرج ثم اذا اصلون مکووة السوة لظهور لکیفه الثابته و قوت الحرارة الغریزیه
 ما قدرت علی ان یؤد اکثر ما تجل و اذا غلب الثابته انخط المشرج و هو مضعف الحرارة الی ان یج
 له ارضی الخ لکیفه الاولی فیضع الموت ضروریة و ظهر من ذلك ان الرطوبة الغریزیه الاصلیه من اول
 تكونها اخذ فی نقصانها بحسب لکیفه ذلك هو السبب لوجب لنا المشرج لا غیر فحصل المراد

فَاذْذَابِيَانَهُ فَبِئْسَ مِصْرًا زَمَانٌ تَعْبِيرٌ فِي لِسَانِ جَهَنَّمَ فَلَمَّا ارْتَدَا لِدُنْيَاهَا اَغْرَقَهَا
 وَلَا كَالنَّفِيرِ لِيَسْتَوْحِشَ الذَّهْرُ صَاحِبُهُ اَمْرًا عَلِيًّا سَمِيًّا كَمَا تَمَّا اَمْرًا عَلِيًّا سَمِيًّا
 مَا اُنَاسِيَهُ اَعْتَرَا فَرِيقَهُ شَدًّا وَبِقِيْنِ مَرَكٍ وَاسْتَحْشَا شَرْدَمٌ وَمَا خَوْشٌ شَدًّا وَدَسَمٌ نَشَانٌ مَرَكٌ
 وَمُنَاسِبَةٌ بَاكِمِ خَوْشِيَّةٍ دَاشَنٌ مَيَعْرَانٌ بَدَسْمٌ هَبِيَّةٌ نِيَاكَةٌ بَاوُفَرِيقَتِهِ شَدَّاهِلٌ اَوْوَنَةٌ هَبِيَّةٌ
 كَمَا دَسَمٌ وَمَلُولَسْتُهُ زُرُورٌ كَارِخَاوَنَدَاوَمِنْدَكْدَمٌ بِرِشَانِ سِرْخَوْشِ عَقْدَا زَمَرَكٌ اَوْ كَوْنَا مَبْدَكْدَمٌ بِرِشَانِ
 سَرَامَرَكٌ كَمَا خَوْشِيَّةٌ نَدَاوَمٌ بَا اَوْسٍ نِيَاكَةٌ فَرِيْقٌ دَهْدَمَرُ اَنَزَا دَرَاخَرَكَا رَمِيْرَا بَدَجَا نَزَا رَشْدٌ
 عَزِيْبَانٌ وَفَرَاوُشٌ شَدْنَدٌ كَوْنَاكَةٌ نَدَبُ چِشْمِ مَا اِيْشَا نَزَا قَوْلَا اَللّٰهُ كَوْنَا اِنْتِي كُلُّ سَاعَةٍ اِذَا
 شَيْتٌ لَاقِبْتُ مَرَّةً مَا نَصَاحِيْبُهُ اِذَا مَا اَعْتَرَبْتُ الذَّهْرَ عَنَّهُ بِجِبَلَةٍ مَجْدٌ
 حُنْ نَا كَلَّ تَوَمَرِيْنُو اِيْ بِيْرٌ حُرُوْفًا اَلتَّخْضِيْرُ اِذَا دَخَلْتَ عَلَي الْمَضَارِعِ فَمَعْنَا اَلْحَضْرُ عَلَي الْفَعْلِ
 الطَّلَبِ وَاِذَا دَخَلْتَ عَلَي الْمَاضِي فَمَعْنَا هَا التَّوْبِيْحُ وَاللُّوْمُ وَاِنْ خَلَا الْكَلَامُ عَنِ التَّوْبِيْحِ فَمَعْنَا هَا الْعَرْضُ
 وَبَلَزَمَ لِفَعْلٍ لَفْظًا اَوْ تَقَدَّرَ اِلَّا عِنْدَ ضَرْبٍ الشَّرْفَا كَمَا مَحْبُوْقٌ يَقُوْلُوْنَ لِيْلِي اَرْسَلْتَ اِسْتِفَاغَةَ
 اِلَيْ قَهْلًا اَنْتَرِيْنِي لِيَسْتَقْبَلَهَا وَاِذَا مَعْنَى مَتِي نَزَا اَنْدَمَلَا قَاةً كَسِرَادَمَلًا وَيَجْزِي سَبِيْدًا اَعْتَرَا خَوْشِيْرٌ
 رَا بَاكِمِ بَا زَخْوَانْدَرُ وَنَسْبَةٌ كَرْدَنٌ وَنَجْدَبَدِنُو كَرْدَنٌ وَخَرَنٌ اَنْدُو هَكِيْرٌ كَرْدَنٌ وَنَدَبٌ بِرْمَرْدَةٌ كَرْدَنٌ
 مَفْعُوْلٌ شَدَّ مَحْذُوْفٌ اَلْمُهَيْبَةُ جَوَابًا اِذَا مَيَعْرَانٌ بَدَسْمٌ بِجُوْ خَدَاكَةٌ مِنْ دَهْرٍ سَاعَتُهُ كَرَاةً كَمَا خَوَا هَمٌ مَلَا قَاةً
 كَمَرْمَرْدِيْرَا كَمَا مَرْدٌ اَسْتَبَا اِرَاوَهْرَكَاةً كَمَا نَسْبَةٌ كَرْدَمٌ خُوْرَا دَرُورُ زَكَا رَا بَاوُجِبَلِيْنِي نُوْمِيْ كِنْدَا نَدُو هَكِيْنٌ
 كَرْدَنِيْ اَهْرُورُ وَجِبَلِيْكَةٌ مَيَكْرِيْبِيْدُ بِرْمَرْدَةٌ اَوْسٍ اِبْرَقِيْبِيْ نَجْرِيْدِيْرَا اَوْ اَوَاذُهُ دَاوِيْ مَرَجٌ نَشَا طَبِيْ اَنْدَا
 بَا خَلُوْ اَكْرَسِيْ يَغْلُوْقُ اَرْدُ بِنُوْسْتِ شُوْرَا خَه اَوْ اَوَاذُهُ اَوْ شَا اِرَاوَا بِصَلَا حِجَابِيْ
فَلَا حِجَابَ فَرَضُ عَلَي النَّاسِ اِنْ يَنْوِيْبُوْا لَكِنْ تَرَكْنَا لِدُنُوْبِ اَوْ حَبِ اَلْقُرْآنِ اَلْمَقْدِيْرُ
 اَللّٰهُ تَعَالَى نَصَفًا فَرَضْنَا وَمَرَادُ اِبْرَا حِيْرِيْ كَمَا تَارِكٌ اِنْ اَتَمَّ بَا شَدُّ وَاَوْعَدُ بِمَا مَشَا فَعْنِيْ مَرَادُ فَرَضٌ
 اَسْتَحْفِيْبُهُ كَوْنِيْدَعْلَمٌ بِرُومِ عِبَادَةٍ اَكْرَا زِلِيْلٌ فُطُوْقِيْ خَاصِلٌ شُوْ فَرُضٌ وَاَكْرَا زِلِيْلٌ فُطُوْقِيْ خَاصِلٌ اِبْرِيْبِيْ
 مَذْهَبِيْ شَا فَعْنِيْبُ نُوْمِيْرَا اَكْتَشَنُ نَحْيَا اَوْ تَرَكْنَا كَذَا اَشْنُ اَزَاوَلٌ وَاِنْ يَنْوِيْبُوْا مَبْدَا وِفَرَضٌ خَيْرٌ مَنَفَرَا بَدُ

فرض است بر مردم که باز گردند بخدا لیکن ترک کناهان واجب تر است که هر که دلش تمعنه
 کشاید و خیال بنویسد از فضه بخواد و بخت بد کند بنویسد ان به که تو الو و ذکر
 بکاه **وَالَّذِينَ كَفَرُوا فِيهِمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ** و عقله التایر فیہ اعجب **صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ**
 و عقله غافل شد منیر نماید روزگار در حادثه خود عیب است غافل شد مردم در روزگار با در حاشا
 او عیب است **إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ** و عقله غافل شد روزگار از حال بحال لیکن عیبی از آن عیب
 عقله که هیچ زنده است نیست **وَالصَّبْرُ فِي النَّاسِ نَصَبٌ لَكِنْ قَوْلُ الشَّابِ أَضْعَفُ**
 صعود شوار شد در صفت شوار و قوه در گذشتن و الثواب جزاء الطاعة منیر نماید صبر در حواش
 روزگار در شوار است لیکن قوت ثواب بشت صبر و شوار است **إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الَّذِينَ لَهُمْ نِعْمٌ**
 نرعت بر جگر پیشاید **كِرْبَرٌ كَثِيرٌ يَأْتِيانِ رِجْلَيْ رَجُلٍ لَمَّا كَانَتْ آخِرُ نَفْسِهِ فِي الْحَيَاةِ قُرْبَىٰ**
وَالْمَوْتُ مِنْ كُلِّ آتٍ أَقْرَبُ از تجا امید داشتن منیر نماید هر چه امید داشته
 شود نزدیکست و مرگ از همه آن نزدیکتر است **مِنْ دُونِ ذَٰلِكَ أَهْوَىٰ مَا يَدْعُونَ** و زهر چه کنی
 خیال یاری کن است **هَرَجِدًا مَّيْمَنًا عَمَّا زَادَنِيكَ دَانِي مَيْمَنًا كَرِيمًا** دانم میمین که مرگ نزدیکتر است نکبت
 راضی بقول است مناسب این **كُلُّ امْرَأٍ مَبْهُجٌ فِي أَهْلِهَا** و المونادنی من شرا و نفعه بسیار و
جَاهٍ وَآلٍ وَنَفِي حَرِصٌ نَدَامٌ مَرَّالٌ فَذُشَابٌ أَسِيٌّ وَرَأْسُ الْخُرْصِ لَمْ يَشِبْ
إِنَّ الْخُرْصَ عَلَى الدُّنْيَا لَفِي تَعَبٍ مَالِي آذَانِي آذَانٌ مَرْتَبَةٌ فَلْيَهَاطِطْ عَيْنِي إِلَىٰ
رَبِّي بِإِلَهِي ذَنبِكَ كَرِيمٌ مَرْتَبَةٌ بِهِ قَدْ كَانَتْ يَغِيرُ بِاللَّذَانِ الطَّرِبِ طَارِدَةٌ
عُقَابُ النَّبَا فِي جَوَانِيهِ فَصَامِرٌ بَعْدَهَا لِلْوَيْلِ وَالْحَرِبِ شَيْبٌ سَفِيدٌ إِذْ تَانِي
 و رأس هر و طح و طح بلند کردن چیزی از ناکت عین چشم و ریش پایه و ریش جمع او و عماره آباد
 کردن و آبادان شد از اول و طرف سبک شد دل از شادی یا از اندوه یا از زور و طبر و طبران و طبر
 برین و عقاب که و منب و منبا با جمع او و حنی بفتح زاکر قریبا از اول و مصرع اول مطابقت شیب
 آدم و ریش به خصلتان الحرس طول الامل و مراد بنی شیب از اس حرس نفی ضعف از حرس چه ضعف

لازم شیب است و بین ثانی از قبیل انبیا که گفته ما سبوی ناچاره چه حضرت باظم هرگز نماند بجایه دینوی
 بنوده و فلکان بعتو جمله خالیه ما پیش طارت بسبب نکه عقاب موش سمانیت نشیب عفا
 بموت باعتبار استیلا و ضمیر بعد ها از جمع طبر و مصداق طارت با عتابا با منفر فاید که محبت
 شد من و سر حریفند نشدند دستیکه هر چه زینا هر آنه در رنجت خیسند و اگر می
 خود را که چون جسم پایه پس یافتیم انرا ملیند نکرد چشم من بیایا بخود آورد کار تو پس خانه که گذ
 بان و حال نکه محبتی بود که انرا از آن کرده نپند بلذنها و شادی پرید عقاب هر گاه در گوشه های او پس
 از بر آن بر او ای کوفتن مال مس عمر می کنند که نشد شوق و از هر چند که کام من میجوید
 و بنظره که خانه من شو من کن بوم چون کرد عقاب هر که انجا پر از احبیر عنانک الایجمع
یَهْ طَلَبًا فَلَا وَرَبِّكَ مَا الْأَزْوَاقُ بِالطَّلَبِ فَذَبَاكُلِ الْمَالِ كَمَنْ يَحْفَ رَاحِلَةً وَ
يَبْرُكُ الْمَالِ مَنْ قَدَّحَتْ فِي الطَّلَبِ حَبْسًا زَادَ اشْتِاقًا فِي وَعْنَانٍ وَاللَّكَامُ كَمَا سَوَاءٌ
 کین و جموع و جراح و حج سر نهادن اسب و کشتی چنانچه هیچکس او را نیازد تواند داشت از ثالث و لا برای
 نهی ای فلا یجمع و غرض ناکید با برای نهی خیس نام و خبر محدودی فلا مانده فی هذا الجموع و او برای
 قسم و اکل خوردن از اول و احضار کردن پلای ستود و راحله اشتر و مسافر و حد گوشه از اول و قال
 الجموع الطلبي جمع طالب خبر از بر این حمل میکنیم تا فافیه مگردن باشد منصرف از نازنا
 عنان خود استرکتی مکن با و بر احسن پس سر کشتی مکن بخود خدا که نیست و زینها مجتنب منجور
 مال را کسب که شوه نکرد پای شکر او و منکدا و دمال را کینه که محبتش کوفشید در میان جوانندگان مس
 مقصود و چون نیست میترطلب تا چند استعد جان تو از غصه بلب جمع که محبتش استند بکام
جمع ذلك قرير ينجند و يقب توجع بر منا بغلا نفس هو و هي از طبع و هو
و يقا للمعجز ذيل النضا و شبك قد نضا بر الشباب بلال الشيب
 فی مورد نماندی با علی الصوفی علی الذهاب الی م در اصل الی ما بوده فال
 الرضی مختلف الفما الاستفهامی فی الاغلب عند کونها مجرور مجرور و مضاف و ماضی از روی

كَلِّ الدِّبَاغَ بِهَا خَبْرٌ مَرْدَنُ النَّارِ وَفَارِثُ الشَّعَالِ فَرُوحَتُهُ شَدِيدٌ وَنَارُهُ جِرَاحٌ بِأَ
 وَاطْلَامٌ نَادِيكَ شَدِيدٌ وَاضْأَنَةٌ رُوشٌ شَدِيدٌ وَشَهَابٌ شَعْلَةٌ أَشْرُ وَالْبَوْمُ وَالْبَوْمَةُ طَائِرٌ وَغَشْبُش
 أَشْبَانٌ كُوفَتُنْ مَرِغٌ وَهَامَةٌ مَبَاكِرُ رُوحٌ أَشْبَانٌ فَلَانٌ رُغْمَا وَقَعَ فِي الرِّغَامِ أَيْ التَّرَابِ بِصِيْرَتَيْ ذَلِكَ
 السُّخْطِ وَغَرَابٌ كَلَاغٌ وَعَمْرُ زَنَكَا فِي مَعَاوِي خَابِيكُهُ فَرُودٌ أَبْدُ وَدَبَّارٌ جَمْعٌ دَارُونَ تَابِتٌ خَبْتٌ بِيكِي
 نَارٌ مَوْشٌ مَبَاعِيْتٌ وَنَارُ جَمْعٌ كِنَايَةٌ أَيْ حَرَارَةٌ غَرِيْبَةٌ مَنَارَةٌ أَيْ قَامَتٌ أَيْ أَشْعَالٌ مَنَارَةٌ وَاضْأَنَةٌ
 شَهَابٌ بِأَسْفَدٍ شَدِيدٌ مَوِي سُرُوبٌ مَوِي سَفِيدٌ وَغَرَابٌ بِأَسْفَدٍ مَبْرُودٌ مَرْدَنُ النَّارِ
 تَرِيْنٌ بِأَسْفَدٍ شَدِيدٌ جِرَاحٌ بِأَسْفَدٍ مَوِي سُرُوبٌ نَادِيكَ شَدِيدٌ نَدَا فِي جَوْنِ رُوشِ
 شَدِيدٌ شَعْلَةٌ أَيْ جِرَاحٌ بِأَسْفَدٍ مَوِي سُرُوبٌ نَادِيكَ شَدِيدٌ نَدَا فِي جَوْنِ رُوشِ
 كَرُوبٌ كَلَاغٌ أَشْبَانٌ دَاشْتٌ رَانَ نَارُكَ دَبَّ وَبَرَانِي نَدَا فِي أَرْضِ مَرِيْنِ بَارَةٌ كُودِي مَرَاو
 مَنَرٌ تَوَازَهُ خَانِيهَا وَبَرَانَةٌ أَشْتٌ مَسْ شَدَاثٌ مَنَ مَرُودٌ أَرْضُفٌ مَبْرُودٌ وَنَزْفَةٌ كَبُورٌ بَاعٌ غَشْمٌ
 كَلَشٌ أَسْفَدٌ مَبْرُودٌ جِرَاحٌ كُودِي جُودِيْمٌ كَبُورٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ
فَاجَلْ غَارِضِي طَلَابِعُ شَبَابِكُمْ خَضَاهَا وَغَرَّةٌ عَنِ الْمَرْءِ قَبْلُ
وَقَدْ قَبْتُ نَفْسِي لِكَيْ شَبَابِيهَا إِذَا صَفَرَتْ وَجِبَةُ الْمَرْءِ وَابْتَصَرَ رَأْسُهُ تَغْفَرُ
 مَرِيْنٌ بِأَسْفَدٍ شَدِيدٌ نَدَا فِي جَوْنِ رُوشِ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ
 طَلَابِعٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ
 وَقَالَ الْأَصْبَحِيُّ الشَّبَابُ نَيْضُ الشَّعْرِ وَالشَّبَابُ خَوَالِجُ الرِّجْلِ فِي حَدِّ الشَّبَابِ الرِّجَالُ تَوَلَّى كَشْتُنْ وَأَصْفَرَارٌ
 شَدِيدٌ وَابْتَصَرَ مَبْرُودٌ شَدِيدٌ وَتَغْفَرُ نَاخُوشٌ شَدِيدٌ عَشْرٌ وَاسْتَطَابِعُ نَاخُوشٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ
 بِأَسْفَدٍ شَدِيدٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ
 كُودِنٌ أَوْ بَهْتَرٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ
 رُكُومٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ
 شَدِيدٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ مَبْرُودٌ

عَنْكَ فَضْلَانَا الْأُمُورِ فَإِنَّهَا حَرَامٌ عَلَى نَفْسِكَ النَّفْسُ أَرْضُ تِجَارَتِهَا وَلَا تَمَسُّهَا
فِي تِجَارَتِكَ لِأَرْضٍ فَإِذَا صَغُرَ قَلِيلٌ بِحُجُوبِكَ تَرَاهَا الْفَضْلَةُ مَا ضَلَّ مِنْهَا وَالْحَرَامُ
صَدَقَ الْحَلَالُ مِنَ الْخَامِسِ أَرْضُ تِجَارَتِكَ وَمِثْلُ أَنْ كَرُونَ وَمِثْلُ فَنِي أَنْ تَقَانِي وَالْمَنْكَبُ مِنَ الْأَرْضِ الْمَوْجِ
الْمُرْتَفِعُ وَعَمَادُ رِاضِلٍ عَمَّا وَمَا زَادَ وَاحْتَوَا كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ وَارْتِجَابِهَا فَاعِلُ حَرَامٍ وَمَا بَشَّرَ بِتَرْتِيبِهَا
بِسَبَابِ نَكَةِ أَرْضٍ مَوْتٌ مِمَّا عَيْتُ مَيْتُهَا بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ وَمَا زَادَ وَمَا بَشَّرَ بِتَرْتِيبِهَا
بِرَهْنِهَا بِرَهْنِهَا كَارِ أَرْضِ تِجَارَتِكَ وَمَا زَادَ وَمَا بَشَّرَ بِتَرْتِيبِهَا بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ
زَمَانِي أَنْ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ
حَشَوُ مَا جَدَّ كِنِي فَمِنْهَا الْأَرْضُ مِنْ جُوزِهَا تَوَدُّ زَيْبُهَا مِنْهَا وَوَادُّ زَيْبُهَا مِنْهَا وَوَادُّ زَيْبُهَا مِنْهَا
الْحَيَاءُ وَالْعَلَمُ بِأَنَّهَا كَيْتِلُ زَكَاةٍ الْمَالِ تَمَّ تَصَابُهَا وَأَخِيْرُ الْأَخْرَاقِ تَمَلَّكَ رَفِيعُهَا
فَمِنْهَا تَجَارَاةُ الْكِرْمِ الْكِنَابِهَا نَادِيَةٌ وَمِنْهَا مِثْلُ أَنْ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ
عَنْ بَرَكَةِ اللَّهِ فَاسْتَعْمَلُ فِيهَا بِحُجُوبِكَ الْإِنْسَانُ مِنْ حَقِّ اللَّهِ نَقَمٌ إِلَى الْفُقَرَاءِ وَجَاهُ فَمِنْهَا مَرْدٌ وَكَافَرٌ وَأَمْرٌ
بِضَابِ حُدُومَالِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ
الْحَقُّ كَالْكَرْمِ الْأَنْحَرُ تَمَّ بِهَا فِي الْمَخَاسِنِ الصَّغِيرَةِ وَالْكَبِيرَةِ وَالْكَرْمِ الْأَبْهَالِ فِي الْمَخَاسِنِ الْكَبِيرَةِ وَالْكَرْمِ
مَوْجُودِ الْعُقُوبِ بِهَا عَنِ الْجَمَلَةِ وَيَطْلُقُ عَلَى الْمَلُوكِ كَمَا يَطْلُقُ الرَّاسُ وَالظُّهْرُ عَلَى الْمَرْكُوبِ وَتَجَارَاةُ
بَارِدِ كَانِي كَرُونَ وَضَمِيرُ كِنَابِهَا زَائِعٌ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ
وَمَسَاكِينُ وَمَسَاكِينُ وَمَسَاكِينُ وَمَسَاكِينُ وَمَسَاكِينُ وَمَسَاكِينُ وَمَسَاكِينُ وَمَسَاكِينُ وَمَسَاكِينُ وَمَسَاكِينُ
كَنْ بَارِدِ كَانِي تَمَّ بِهَا فِي الْمَخَاسِنِ الْكَبِيرَةِ وَالْكَرْمِ الْأَبْهَالِ فِي الْمَخَاسِنِ الْكَبِيرَةِ وَالْكَرْمِ الْأَبْهَالِ فِي الْمَخَاسِنِ الْكَبِيرَةِ
أَرْضُ حَشَوُ جُوزِهَا وَجَلَّ بِأَيْدِكَ إِذَا كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ بِرُكُودِ كَرُونَ
أَمْ يَكُنْ بِحُجُوبِكَ وَحَزِينُ الدُّنْيَا فَانِي طَعْنُهَا وَسَيُولُ الْكِنَابِ عَدْبُهَا وَعَدْبُهَا
فَلَمْ أَرَهَا إِلَّا غُرُورًا وَحَسْرَةً كَمَا لَأَخْرَجُ أَرْضَ الْفَلَاحِ سَرَابًا طَعْمُ خَوْرِنُ وَشَا
أَذْرَابُ وَسُقُورَانِدُ عَدْبُهَا خَوْشٌ مَعْرُودٌ مَرْتَبِينَ بِالْبَاطِلِ صَدَقَتْهُ لَوْحٌ لَوْحَانِ دَرُخَشِدُ

فلا تبيابا والسرابا لاعم في المغازة كالماء حينه فابداً وكم يمشد دنياراً بس بدستك من شانه
 ام انرا وزانده شده است بسوفا عدو عذابا و سپند بدام دنياراً صكر فوسب باطل جنباً بجزه درخشد
 در دهن بيابان سن اوس من بجزبه كرد ام جها نرا ابد احوال جها تمام باشد باطل در دهن
 عارفان سزا بپست ظك با نضر جيا بپست كه كرد زابل و ماهي ارجفته مستحيله
 عكها كلاب هسهن اجنابها فاريجتنبها كت سيلاً لاهلها و از بختنها
 ناز عتك كلابها فطوي ليقير او طينت قعر دارها مغلقة الابواب من
 حجابها جبهه مردار و استحال از حال كرد بد و كلب سگ و اجناب كشد و اجناب بكنوند
 و التمل الصلح و المناهة يقولون اناسلم لمن سألني و منا زعة ناكس در چشم و اكو شيد و قعر ز و نغلبود
 بكن منصرف بد نپست بنا مكر مردار بيه كشته است خال او و جبهه بر او سبكي چند كه قصد ايشان
 كشد انمردار است پس اكر اجناب كوفاز و با شني صلح كند مراصل او را و اكر كشي او را جنك كند بنا
 توسطان او خوشي حال مرفسپرا كه وطن كرفت در بن خانه خود ز حال بيه بسته شده است و رضاء
 انخانه فرو گذاشته شده بر رده ان درها سب بنا بمثل چه جفته افتاده هر كوتكند سبل با و ازاد
 دور مسكان كشته از و اما د خوشحال موفوقه تركش داد كشنج از قفره را تا مرفسپور
 و شيكا بيا ز حاد شرا عوا و رسي كفا كروج خامه في انكته متمنع تصح
 و شيكا دخل انرا ز بينا و فرقه بيننا ان الزمان مفرق الاحباب الزوج طامعه
 اخر من جنبه پرا وجه قد يقال المحبوعنها و الثاني اشبه بهنا و حانه كيو تر و قال الكنا في الحمام هو
 و انما هو الكد بالف البو و ابه مرفزار و تمنع بر خود دار شد و منه تمنع بفتح عين دخول در آمدن از
 اول مفرق بوجدا افكند و اجناب جمع حيب منصرفا بد بويم ما چون جنك بو تر در مرفزار عي بر خود
 بعضه بد و جواد را مدد مان نما و جواد افد در ميا ما بد دستك زمان جدا كند و دستك من كيون
 جنك بو تر همه هم بويم و از شتاب خرم بويم ناكاه زمانه كرد انكيز فراق كوتيكه هزار سال
 هم بويم تا سفت بر با مرفزار و دوستا جاني شيان لو بكت الداء اعلمها

عَيْنَانِ حَتَّى تَوَدَّ نَابِدَهُنَّ بِـ لَمَّا كُنَّا لِمَعَا حَقِيقَتِنَا ضِدَّ الشَّبَابِ وَتَوَمَّنَ

الاختباب الايمان الاعلام وبلوغ مستدا زاول ومشارده بلك وحق سزاوار ووزمه بضم فاجدا
وشمان خبى فقد ميندا ولو بكت شرط ولم يبلغا جن او شرطه صفة شيطان ونايت بكت برای که
عن موش سماعه حتى متعلق بیکت وکره وحق یزدها برای اشعار بعد شعور منفره بکدی
چین است که اگر کرد خونها بر اند وچیز و چشم بر تبه که اعلام کرد شوند بر من ذوال فرسند بک
از حق اندنا با من خوا و جلد دوستاس هر صاعه که میکند طمان بک و فراز باشد نلک
افزون کرد بد بر بند خالک بصدک از عهد حقان نه اند بیرون اظها ملال رک
مصائب با مره وقت فاة فاطمه و ما الدهر والایام الا کما نرى رزیه
مال و فراق حبيب وان امره قد جرب بالدهر لم یخف تغلب خالیه لغير لیب
رزیه مصیبت مغیره مثل مره بر جل غیر قائم ای قائم و ما الدهر ای آثار الدهر و نادر کامو
با موصوف و رزیه با مجر و رومل از ما با مرفوع خبر هو محذوف بانصوب منقدر اشع و لم یخف خال
صبر خالیه زلیج بدهر با امر و غیر لیب خبرات و در بعضی نسخ بجا لغير لیب کلام و غیر الشی زانه
لم یخف خبران و صبر خالیه زلیج بدهر و لام جارح متعلق بقلب منفره فاید غیب و زکار و روزها
مکر خا بچه متین مصیبت مال با جدائی و شی و بدستیکه مرد که بچینه از موه است و زکار را
در خالیکه نرسد از گردنک و و حال او که شده و رخاست هر شبه تا آخر منداساس ای کشته بلم
و مغیره شهر شهر ز نهار مینا ش غافل از خویش کرد هر که مال تو از جفا بنا راج هد که کا
تو از فراق نماز چونها اظها محند فاطمه زهر لهنکام رحله و از دنیا
حبيب لیس بعد حبيب و ما لیسوا فی قلبه نصیب حبيب غاب عن عینی و جیبی و
عن قلبه حبيب لا یعیب علی بر یون از تانی و نصیب هر و غیب غیبه مغیب و غیبوبه
غائب شدن از تانی و هر و حیب خبر میندا محذوف با حیب لعیندا و تانی خبر منفره فاید
اود و است که نیست برابر باشد و زا بچه و شی و نیست و غیر او را در دل من هیچ بهره دوستی

که غایب شده است از چشم من و من و از دل من دوست من غایب نمیشود پس ایمنه که در امر از منوت
 باشد و زود و گراودیده مکدر نباشد از پیش نظر رفت ولیکن همدم در لوج خیال من مصور
 باشد خطا بفاطمه بعد از وفات او و نذکار و فزاری و شای
 مالی و رفت علی الفیو مسلماً قبر الحبیبه فله من جوابی احییبه فالله لانه
 جوابینا انسبت بعد خنکه الابخاب نسیان فراموش کردن از ذاب و خله بضم
 دوستی و در بعضی نسخ بجای نسبت ملکت ملکت الشیء بالکسر و ملکت منها ایضا ملا و ملة و عدالة
 اذ اسم الله منیر فایده چیست مرا که اینها دام بر قبرها در حاکه سلام کنند ام بر قبر و سنایان
 نکند ایند جواب سلام مرا اید است چیست مرا که باز نمیکردا فی جواب ما را ایا فراموش کردی بعد از
 من دوستی و سنایان من ای بگردن فامعد صد و صواب بر عهد تو ثابتی من وی غایب کا
 که زیارت تو باشد کام در وقت سلام ملکت شو بجواب جواب زبان زهر را
 فاللحبیبه کیف بجوابکم و انار هب جناد و تراب اکل لرا بظا
 فنبیتکم و حبیبت عن اهل و عن اهل فی فعلیکم منی السلام تقطعت
 عنی و عنکم خنکه الابخاب انا اینجا بالفاست و بصرین گویند ان الف برایا
 فتحه نونست و کوفین گویند از نفر کله است درهن بگو کردن و درهن معنی فرهو و چند سنگ
 و الحاسن جمع حسیض الحاء علی غیر قیاس و ترتب بکسر حاضر او تقطع بریده شد و بجوابکم متعلو
 باطم مقد که مبتداتست کیف خبر او در بعضی نسخ بجای مصرع انا فی عمدا فقد انسبت هن تراب
 و مجا اترابی اصحا و عمدت للشیء اعد اصدت له و عمدت هو قبض الخطاه و امنی ای صا
 و درهن معنی فرهو و اصحاب جمع صحب و اجمع صاحب و بغضه براتند که این سه بیت ازها فی غیبی
 شد من هر طریقی گفت و شد چگونه باشد مرا اهنک کردن بجواب شما و حال آنکه من کرده سنگها
 و خاک خود را خاک خوبها مرا پس فراموش کردم شما را و باز داشتند شدم از اهل خود و از هنراد
 خود پس بر شما با دامن سلام بر نهد شد از من و از شما علاقه روشی و سنایان من در حال چه شد

جنج از چیست گفتند که نه از مرگ میترسیم ولیکن بیم از آن داریم که درین ابن ابی کبشه در مکه ظاهر شود
 ابو سنیان گفت متوسل عهد بر من که درین او ظاهر نشود و وجه اطلاق ابن ابی کبشه بر حضرت رسالت
 است که آمنه مادر آنحضرت دختر وهب بن عبد مناف بود و مادر وهب عمر بنیت جوین غالب کینه
 ابو کبشه و او در پیش پرستی مخالفه قورش کردی و گویند شعری عبود که مشهور است بشایرت سجد و چون
 حضرت رسالت هم در پیش پرستی مخالفه قورش فرمود و او را ابن ابی کبشه میگویند و عرض از آنکه
 هو یا شعری است که مصطفی کریمه موافق ابی کبشه است و نفی بیان اما مخالفه او است در اعتقاد
 ربوبیت شعری و تجلیل داشتن و بطبع رودخانه فرایح که در رؤس کزیزه بود و مراد از ابی کبشه رودخانه
 در و خانه مدینه که آنرا وادی عقبی گویند و وجه تجلیل ابو طالب از مدائن بود که سلی مادر عبد
 المطلب از مدینه بود شرح خواهد داد ما شاء الله والبيت بلام خانه کعبه چنانچه الجیم پر وین و لفلان
 سلف کریم ای بابا منقد و غالب حضرت فاطمه با این ترتیب علی بن ابیطالب بن عبدالمطلب بن
 هاشم بن عبدمناف بن قصى بن کلاب بن مرة بن کعب بن لوی بن غالب بن خباینداشتن از سادات
 مختصه غالب بدو که از میان سایر احباب برای نفال در نماز عهده مجادل منصرف گردیدیم میگردند
 عظیم و لید پس گفتیم من سپر ابیطالب من سپر بزرگ داشتم بدو رودخانه مکه و مدینه و بخانه کعبه
 میدان من است غالب پس پندار مرا که میروم از ولید میند و کم من از و ترسند ام من چون خصم
 اهل حق بدو پیوسته کند بقتل من بدو را لیکن نشوم تیره که این بنده دل روشن شد که از
 صفت و خند را قبا بن المعبرة انی امرؤ شموخ الانا مل بالفاضل طوبی اللیالی
 علی الشائین قصیر الشاع الصاحب خسر فی کذبکم للرسول نغیو ما لیس بالغان
 و کذبوا بوحی السماء فلعن الله علی الکاذب السامع الجود و انما کسر انکشت فاضل
 شمشیر برنده و الشناءة نوزن الشاع العقب و خاره و خسر از بانکار شدن از ذاب و تکلیف
 بدو رخ داشتن و عیب غایب معیب کردن و معیوب شدن و لغت نغیو کردن منصرف گردیدیم
 معنی بدو سب که من مرگام که سخن است سرها انکشان من شمشیر برنده زبانم بر دشمنان کونا و زبانم

دوازدهم

بار زبان گردید بتکذیب شما رسول را عیب متکیند چیز را که بی عیب است و تکذیب کردید او را و
 شما پس لعنة خدا بر دو عکوس ایضاً که هر نفر از شما زنی است تا چند چه زنی زنی بر من نیست
 کوی که زانسان نیاید کوی لعنت بکنید که ساختن بنامه ز خوش خطا با و و لغت
أُولَئِكَ أَرْسَلْنَا بِآيَاتِنَا إِلَيْكَ يَا مُحَمَّدٌ وَصَحْرَةَ نَبِيٍّ كَخَالِدِ الْحَطْبِ
 خذلت نبی الله قاطع رخصه فکتبت کن باع السلامة بالعطب الخوف لیه جمل فاصح
 تابعاً لکذا ان الراس یذنب الذنب ابو طیب کنیز عبدالغری برادر ابو طالب ابو
 طالب همیشه رعایت و حمایت پیغمبر کردی چون وفات یافت ابو طیب احیاً سنه سنه او میگرد و بجای
 پیغمبر تمام مینویس او جهل و عفت بزرگ معط پیش ابو طیب فند گفتند از محمد پسر که عبد المطلب
 در بهشت باد و دروخ ابو طیب توال کرد پیغمبر فرمود او با قوم خود است ایثار گفتند او منکو
 عبد المطلب با قوم خود در دروخنا ابو طیب با زید پیغمبر فرمود او هر که بر دین او میبرد در
 باشد اثر غضب ابو طیب شعله زد و پیوسته عداوت میکرد تا بعد از غزاه بدر بقتل در از غضب
 عداوته برزد و بنای هلاکت او خسر و التبا خسر بود علی الهلاک و ذلک یا معنی اصلت
 در وقت نزول و اند عشر تک الا و بین خویشا زاجع کرد اندا فرمود ابو طیب گفتتاً لک ایذا
 دعوتنا و سکتی برداشت که به پیغمبر نزد پیش به نیت بد ای طیب فلان شد یا معنی خست فانتد و لا تلغو
 یا مدیکم یا معنی ذیناک و اخر تک و صحرة زنا ابو طیب خواهر صحرة و فرزند حری بن امیه بن عبد شمس
 عبد مناف بودند و کینه صحرا ابو سفیان و کینه صحرا ام جميل و بنت خنزه و ثابین و حمل برداشتن از
 ثانی و حطب بنه و اطلاق خاله الحطب بر صحرة باعتبار آنکه حامل گناهان خود است این گناهان
 دروخ او است باعتبار سخن چینی او که اشرفی بر صفا فروخت با اعتبار آنکه در پیشها خار بر میداشتند
 و در را حضرت رسوّم میانداخت و خذل و خذلان فرود داشتن از اول و قطع برید و از تم بکیر الراء
 سکون الحاء القرابة و ابو جهل عمر و بن هشام بن مغیر بن عبد الله بن عمر بن مخزوم و کینه او در جاهلیه
 ابو الحکم بود و پیغمبر او را ابو جهل خواند و تبع و تبع از پسران از رابع و ذنوبم و حمل را بر و ذنوبم
 مفضل

مشهور و مجتهد بکردم چه را من نزد اینطا بنده سداستند ذنب نخر ابو جهل و ابو طه و و محسن بودند
 و اباطه بنادری و تعبیر از و بکنیز برای تطهر با قامه او در روز خ و ثابقت بقبت بسبب آنکه بدو عیونش
 سماعیت صحفه معطوف بزیداد و غیر منصف بعلیه علیته فانتی قاطع خال از نام خطاب متبتانی
 اشاره بانکه رقیه و ام کلثوم دختران پیغمبر صراحتا بخدا بجهت نان پسر ابوطه بنادری و چون بقبت با ابوطه
 نازل شد این پسر با مرید خود پیش از دخول از ایشان مفادقه کردند و عثمان بن عفان رقیه را در مکه
 نکاح کرد و چون او در مدینه و فاه پانتم کلثوم را بخوانست با بنسبت راز و النور کن کوینا همنقر ما
 ای باطه هلاک یاد دودست تو ای باطه هلاک یاد صحفه دختر حرمی دارند هر روز در رخ فرو گذا
 پیغمبر خدا زاد رخا لیکه بود قطع کنند خوشی او پس بعد مانند کسبکه فروخت سلامه را بهلاک برای
 ای جهل پس کشتی پر مراد او و همچنین سیر از پی میرود او زادم سن که هن که همیشه یاد در فید هلاک
 و زدست اجل یاد کریا نشخا ل از جهل چه بن خود بدینا بفروخت شد تابع جاهله سفیهی بیبا
 در تقصیر مولا فانظام الذی انما سماء نبت عمیس مرویست که چون سوئه بقبت نازل شد ام جنبل بمحمد
 و سینه در دست اش و پیغمبر را ابو بکر در مسجی رشتند بودند و او منیکت مذما فلینا و دینه آیتنا
 و حکم عصینا و ابو بکر با پیغمبر گفت قد اقبلت لیاک پیغمبر فرمود انها لا تزل و انه و اذا نزلت القران
 جعلنا بینک و بین الذین لا یؤمنون بالآخره حجابا مستورا یخونانک یرام جنبل با ابو بکر گفت قد نزلت
 ان صاحبک هجانی و ابو بکر گفت لا و ربنا لکعبه ما هجاک و بعضی گویند عرض او ان تو که خدا هجو
 کرده و بعضی گویند اعنقاد داشت که قران را هجو بخوانند و در نیست که ام جنبل بر قطعه شنید و تصور
 کرده که پیغمبر فرمود فاصبح ذاک الاخره غارا یهبله علیک حجج البیت موسیم العرب
 لان عریض الاعداد محمد کما ذوی بالرماح و بالفضب و ان یملق او نصیر حق و جاب
 ملاء بالحر و یغی و وحسب ذاک الامر ای تبعک لا بجهل و غارتنک و هیل فرور بجن جن خاک و الحج
 القصد تم تقورنا استعماله فی القصد الی مکه للنسک و حجج جمع حها و موسیم الحجاج مجتمهم سمی بذلك
 لانهم معلم یجمع الیه عرب فبازی بنان و اللیز ضد الخثو و نبت عمل فی الاحیاء اثر اسفیر الخلق قوی فلا

این و فلان سخن و عن برای تعلیل و بعضی سخن داشتن و محو و الحوا الحوا اکثر آنها و كذلك
 لحن العضا الحی الحیا و لحن الرجل الحیا اذا المنه و رخ نیره و قضیبیم قاف و حناد جمع قضیب
 با جمع قضیب یعنی تیر تراشید زانکه کرده و شمل و شمول در گرفتن چیزی را بجمه از رابع و او یعنی
 لای ان و تضرع بسبب افکندن و الملی بالهنر و المعتمد علیه الملاء جمعه کالغظام و العظیم و حر
 کارزار و اضافه بعضی با عادی اضافه مضد بفاعل منصرف باید بترکشان کار که منابعه
 حی استنکی که فرو میزند بر تو از انا خانه کعبه در زمان جمع شدن نازی بانان و اگر نوز
 از سبب سخن دشمنان محمدا و سنان از گذر صاحبان دشمنی بنیزها و بشیر که برنده
 و هرگز فرو نگیرند دشمنان او را بجمه نا افکنند شوند پیرامون او مردان استوار بجزها صاحب
 مس اینه که کند مباح نامسکن و زجهها و نایغ در شد کاشن کوی رسد بدامن چشما و
 ناهشمن شکسته را جان دزدن خطا بولید بولید بقیه و صرف قتل و بغیر
 بک تبا و تعسالك با بنعشبه اسقیك من کاس المصابشته و لا ایا بعد ذلك
 غینه تبا و تعساله ای الزمه الله خسرنا و هلاکا و ان عتبه بضم عین و لید عتبه بن بعه
 کاس قلع یا شراب و الشره من الماء ما شرب مرة والمرق الواحد من الشره ضمیر راجع بجمع
 منقره لازم گرداناد خدا خسرنا و هلاک من ترا بولید بضم عتبه اب مندم ترا از کاسه من کاشتر
 و باک ندادم بعد از آنکه یگر و زانه اشامید این آب بگر و زنه مس ایخصم که نیست
 تو یکشه زدرک خواهم بتوزادن اینرفان شریه مرک و کطیح بیو بخواهد انرا غم نیست که گاه
 هم باشد ترک حکایتی بجاری مسلک گویند بوزر سو خود که هذان خصما اخصمون در بهم
 عیب از حشر و حزه و علی نازل شد که مبارزه کرد نادر و زو بدین با عتبه و شینه بپرا ر بعه و لید
 عتبه حافظ اسمعیل گوید بجز ایشان بمبدأ آمدند سه جوان از انصار پیش رفتند عوف و معوی و بپرا
 حرت و عبد الله پسر و احمه عتبه گفت ای محمد هسر نارا افرشته پس عتبه بن حرت بن مطلب و حزه و علی
 بر رفتند و عتبه با عتبه کرد و حزه با شینه علی با ولید و حزه و علی در حال شیه و ولید با بکشند